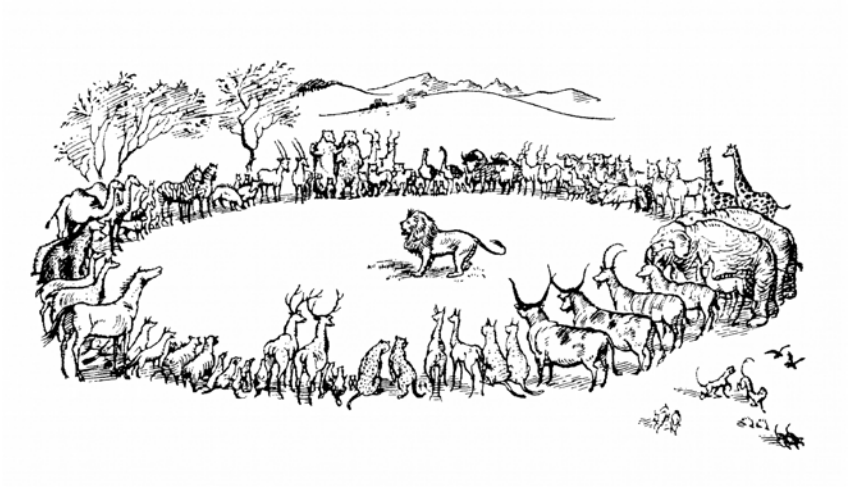
JANUARI

Narnia skapas

LÅNGT BORT och långt nere vid horisonten började himlen bli grå. En lätt, mycket frisk vind började blåsa. På det enda stället blev himlen långsamt och stadigt blekare. Man kunde se kullar avteckna sig mörka mot den. Hela tiden fortsatte rösten att sjunga ...

Österhimlen gick från vitt över i rosa och från rosa till guld. Rösten steg allt högre, tills hela rymden vibrerade av den. Och just då den svällde ut i det mäktigaste och härligaste ljud som den dittills hade frambragt gick solen upp.

Digory hade aldrig sett en sådan sol. Den sol som lyst över Charns ruiner hade sett äldre ut än vår – denna verkade yngre. Man kunde inbilla sig att den skrattade av fröjd när den steg upp. Och då dess strålar föll över landet kunde resenärerna för första gången se vad för slags trakt de befann sig i. Det var en dal genom vilken en bred, snabbt rinnande flod slingrade sig fram mot öster och mot solen. I söder låg berg, i norr lägre kullar. Men det var en dal av bara jord, klippor och vatten. Där fanns inga träd, inte en buske eller ett grässtrå att se. Jorden hade många färger, friska, varma och livliga. De kom en att känna sig upplivad – tills Sångaren själv visade sig och man glömde allting annat.

Det var ett lejon. Stort, raggigt och ljust stod det vänt mot den uppgående solen. Gapet var vidöppet i sång, och han befann sig bortåt trehundra meter ifrån dem.

Min morbror trollkarlen

Hur tror du det känns för Digory, Polly och de andra att hamna i en sådan situation? Har du någon gång stött på en förundran som det varit svårt att ta in? Hur reagerade du?

Deras hemliga land

HISTORIEN BÖRJAR en eftermiddag, när Edmund och Lucy hade stulit sig till några dyrbara minuter i enrum. Och naturligtvis pratade de om Narnia – så hette deras eget privata och hemliga land. De flesta av oss har väl ett hemligt land, men nästan alltid är det bara ett fantasiland. Edmund och Lucy hade haft större tur i det avseendet. Deras hemliga land var verkligt. De hade redan varit där två gånger – inte på låtsas eller i en dröm utan i verkligheten. De hade förstås kommit dit genom trolleri, för det är enda sättet att komma till Narnia. Och när de senast var där, hade de fått löfte – eller nästan löfte – om att en dag få komma tillbaka. Du kan förstå att de pratade om det så ofta de fick tillfälle.

Kung Caspian och skeppet Gryningen

Vad innebär det att ha en plats som du drömmer om, verklig eller påhittad, och vad gör den med dig? Har du förmått att återskapa en sådan fantasikänsla som vuxen?

In i klädskåpet

OCH STRAX EFTERÅT kom de till ett rum som var alldeles tomt så när som på ett stort klädskåp, ett sådant där klädskåp med spegel i dörren. Det fanns inte en enda sak till i hela rummet utom en död spyfluga på fönsterbänken.

– Ingenting här, ingenting där, sade Peter, och så tågade de ut igen – alla utom Lucy. Hon stannade för hon tänkte att man ju alltid kunde försöka öppna dörren till klädskåpet, fast hon var nästan säker på att den var låst. Till hennes förvåning gick den genast upp, och två malkulor ramlade ut.

När hon tittade in, såg hon en rad rockar och pälsar hänga där – mest pälsar. Det fanns ingenting Lucy tyckte så mycket om som att lukta på och röra vid pälsverk. Hon klev genast in i skåpet och ålade sig in mellan pälsarna och borrade in ansiktet i de mjuka skinnen. Dörren lät hon stå öppen förstås, för hon visste att det är mycket dumt att stänga in sig i skåp. Efter en stund trängde hon sig längre in och upptäckte att det hängde en rad pälsar till bakom den första. Det var nästan alldeles mörkt därinne, och hon sträckte ut armarna framför sig för att inte slå näsan i den bakre skåpväggen. Hon tog ett steg till och ett till – och ett till – hela tiden beredd att köra fingertopparna i träväggen. Men det kom ingen trävägg.

Det här måste vara ett fantastiskt stort klädskåp! tänkte Lucy, och så tog hon ett steg till och sköt undan de mjuka pälsverken för att få plats. Plötsligt märkte hon att något krasade under fötterna på henne. Undrar om det är malkulor igen? tänkte hon och böjde sig ner för att känna på det med händerna. Men i stället för att känna det hårda glatta trägolvet i skåpet kände hon något mjukt och smuligt och förfärligt kallt. – Vad konstigt! sade hon och tog ett par steg till.

I nästa ögonblick kände hon att det som strök mot hennes ansikte och händer inte längre var mjuka pälsar utan någonting hårt och strävt, ja, rentav stickigt. – Det känns ju precis som trädgrenar! utbrast Lucy.

Och så såg hon ett ljus – inte några decimeter längre fram där skåpets bakre vägg borde ha varit utan långt borta. Någonting kallt och mjukt föll på henne. Med ens gick det upp för henne att hon stod mitt i en skog och att det inte var dag utan natt. Det som krasade under hennes fötter var snö, och stora snöflingor singlade ner genom luften.

Lucy kände sig lite rädd men samtidigt också mycket nyfiken och äventyrslysten. Hon kastade en blick över axeln. Mellan de mörka trädstammarna såg hon fortfarande den öppna skåpdörren och uppfångade till och med en skymt av det tomma rummet som hon hade kommit ifrån. I rummet tycktes det fortfarande vara dagsljus. Jag kan ju alltid gå tillbaks ifall det blir otäckt, tänkte Lucy. Hon började gå kras-kras genom snön mot det där ljuset i skogen.

Häxan och lejonet

Vad säger det om Lucy att hon fortsätter in i klädskåpet ensam, även efter att hon hittat något så oväntat där? Har du den typen av nyfikenhet? Om det är så, hur har det påverkat ditt liv? Om inte, vad skulle det betyda för ditt liv?

En känsla av förundran

– RYKTET SÄGER ATT Aslan nalkas – kanske har han redan stigit i land.

Och nu hände något mycket märkvärdigt. Barnen visste lika litet om Aslan som du, men i samma ögonblick bävern nämnde hans namn fylldes de av en underlig känsla. Det kanske har hänt dig i drömmen någon gång att någon säger något som du inte förstår – du vet bara att det är oerhört betydelsefullt. Ibland kan det vara något hemskt som förvandlar hela drömmen till en mardröm, och ibland är det något så obeskrivligt ljuvligt att du kommer ihåg den vackra drömmen i hela ditt liv och önskar att du kunde få drömma den igen. Så var det nu. När barnen hörde namnet Aslan, var det som om någonting hade skälvt till inom dem. Edmund fylldes av en egendomlig fasa. Peter kände sig plötsligt modig och äventyrslysten. Susan kände det som om en underbar doft eller en ljuv melodi hade dragit förbi. Och Lucy fylldes av samma känsla som man får när man vaknar en morgon och upptäcker att jullovet har börjat eller att sommaren är här.

Häxan och lejonet

När upplevde du senast en förväntan och förundran som den de fyra barnen upplever när de hör Aslans namn?

Vem är Aslan?

– JA! BERÄTTA OM ASLAN! utbrast Peter och Susan och Lucy med en mun, för återigen hade de gripits av den där underliga känslan – samma känsla som fyller en vid de första vårtecknen eller när man får höra en glad nyhet.

– Vem är Aslan? frågade Susan.

– Aslan? sade herr Bäver. Vet ni inte det? Det är ju djurens konung, hela skogens härskare. Men han är sällan här. Han har inte varit här under min tid och inte under far mins heller. Men nu har vi fått bud att han nalkas. I denna stund befinner han sig kanske redan i Narnia. Han ska driva bort Vita häxan. Han – och inte ni – ska rädda herr Tumnus.

– Men tänk om hon förvandlar honom till sten också? sade Edmund.

– Signe dig, son av Adam, du pratar som du har förstånd till! svarade herr Bäver och brast i gapskratt. Förvandla Aslan till sten! Om hon kan stå på sina ben och se honom i ansiktet, så är det bra gjort och mer än jag hade väntat mig av henne. Nej, nej. Han kommer att ställa allt till rätta – precis som det står i den gamla visan:

> Ondskan flyr med skräck och skam varhelst Aslan drager fram,
> Blotta ljudet av hans röst stillar sorgen i vart bröst,
> Med en blick han vintern jagar bort från skogar, berg och hagar,
> Överallt där Aslan går blommar ljuvlig evig vår.
>
> ***Häxan och lejonet***

Vad tror du barnen ser framför sig när de hör herr Bävers beskrivning av Aslan? Vad skulle din reaktion vara om en person du kände skulle påstå att det finns någon i världen som kommer att ställa allt till rätta?